

POSTANOWIENIE

31 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

na posiedzeniu niejawnym 31 października 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa Z.C.

przeciwko S. w C.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie,

na skutek skargi kasacyjnej Z.C.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z 22 grudnia 2022 r., I ACa 1038/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(M.M.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 grudnia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z 9 września 2021 r. oddalającego powództwo w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Sąd drugiej instancji zmienił zaskarżony wyrok jedynie w zakresie kosztów zastępstwa procesowego.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżącego obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie ilości przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest przecież jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), strona powinna przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez nią przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw kasacyjnych (zob. m.in. postanowienia SN: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11).

Należy podkreślić, że tylko we wskazanych wyżej okolicznościach może być realizowana publicznoprawna funkcja skargi kasacyjnej. Jednocześnie przesłanka uzasadniająca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć konkretny

związek z rozstrzygnięciem danej sprawy, to jest z zarzutami skargi oraz podstawą prawną i faktyczną zaskarżonego wyroku (zob. postanowienie SN z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13). Przyjęcie sprawy do rozpoznania ma bowiem na celu zarówno realizację interesu publicznego jak i ochronę praw prywatnych.

Tymczasem skarżący ograniczył się do stwierdzenia, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy prawa materialnego, których wykładnia, w efekcie jednolitego stanowiska judykatury i doktryny, nie powinna budzić żadnych wątpliwości. Zdaniem skarżącego zaskarżony wyrok w sposób nieuprawniony kwestionuje zasadność stosowania przepisu art. 448 k.c. do oceny kwestii naruszenia praw pacjenta wynikających z ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd drugiej instancji w ogóle nie wypowiadał się w tej kwestii. Stwierdził jedynie, że w kontekście zgromadzonego materiału dowodowego nie można stwierdzić, ani naruszenia dóbr osobistych powoda, o jakich mowa w art. 23 k.c., ani naruszenia praw powoda, jako pacjenta wynikających ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta. Dlatego też oddalił powództwo jako nieudowodnione.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

M.M.

[ał]

